

Der kan ydes støtte til reparation, udskiftning eller fornyelse af bygningsdele, som vedrører klimaskærmen. Arbejderne skal udføres på en sådan måde, at bygningens bevaringsværdi opretholdes eller forøges.

De midler, kommunalbestyrelsen stiller til rådighed for udvalget, kommer fra kommunen, staten og private bidragydere. Den samlede offentlige støtte deles ligeligt mellem staten og kommunen og må højst udgøre to tredjedele af den støtteberettigede udgift. Den offentlige støtte trækkes på kommunens investeringsramme til byfornyelse. Støtten ydes som rente- og afdragsfri lån, der forfalder til indfrielse ved ejerskifte.

Bygningsforbedringsudvalget består af fem medlemmer som udpeges af kommunalbestyrelsen. Medlemmerne udpeges for en periode, der følger kommunalbestyrelsens valgperiode.

Ordningen har nu fungeret i to år, og By- og Boligministeriet er i færd med at foretage en evaluering.

Det fremgår, at der er registreret 27 nedsatte bygningsforbedringsudvalg, men at et betydeligt større antal kommuner har til hensigt at nedsætte udvalg. Det er ikke alle kommuner med bygningsforbedringsudvalg, der har trukket på midler til konkrete projekter. Resultatet af gennemgangen fordelt på kommuner er følgende (tallene henviser til antallet af bygningsforbedringsager:

1998: Sakskøbing (4), Vordingborg (7), Trehøje (1)

1999: Lyngby-Taarbæk (3), Ishøj (1), Helsingør (3), Ølstykke (2), Nykøbing F. (8), Sakskøbing (2), Vordingborg (8), Rønne (2), Odense (18), Svendborg (13), Brørup (1), Fredericia (1), Kolding (7), Lemvig (3), Rougsø (1), Ålestrup (3), Frederikshavn (1), Aalborg (10).

Det fremgår, at i langt de fleste tilfælde er støttekriteriet, at bygningerne er vurderet som bevaringsværdige. I en række tilfælde er bygningen desuden beliggende i en landsby eller et landdistrikt.

Det forventes, at antallet af nedsatte udvalg vil stige væsentligt, efterhånden som ordningen bliver mere kendt.«

Ad spm. nr. S 1541

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Jann Sjursen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 4942, lød således:

Til justitsministeren (16/2 2000) af:

Jann Sjursen (KRF):

»Kan ministeren bekræfte, at der i »mange sager kun sker domfældelse i en del af sagerne - af procesøkonomiske årsager?« til trods for, at sagerne »må anses for opklaret« som hævdet i en pressemeddelelse - foranlediget af artiklen »Politiets opklaringsprocent er misvisende« i Berlingske Tidende den 20. januar - udsendt af Dansk Politiforbund den 20. januar?«

Supplerende svar (15/3 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

»Pressemeddelelsen fra Dansk Politiforbund er, som det fremgår af spørgsmålet, udsendt i anledning af den nævnte artikel i Berlingske Tidende, hvor jeg også er citeret.

Indledningsvis bemærkes, at mine udtalelser i artiklen alene er udtryk for, at det er min opfattelse, at anvendelsen af begrebet »opklaringsprocent« i kriminalstatistikken ikke er en tilstrækkelig præcis betegnelse. Jeg mener derfor, at der er grund til at overveje en ændret udformning af statistikken, og jeg har forstået, at rigspolitechefen vil iværksætte et sådant arbejde.

Derimod ligger der i mine udtalelser i artiklen ingen kritik af poliitiets efterforskning eller øvrige behandling af straffesager.

Med hensyn til pressemeddelelsen fra Politiforbundet bemærkes i øvrigt, at jeg er enig i, at det kan forekomme, at en sag, som må anses for opklaret, ikke fører til dom.

Det kan således være tilfældet, hvis påtale opgives i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 3. Ifølge denne bestemmelse kan påtale i en sag helt eller delvis opgives, hvis sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller behandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den straf, som i givet fald kan forventes idømt.